

Osnovna škola
„Sonja Marinković“

Tekstovi o kosmosu

Razred: IV₃
Učiteljica: Milica Nikolić

Septembar 2005.

Sadržaj

Voleo bih da otkrijem u kosmosu	3
Jakov Budimac	4
Teona Čupić	4
Jelena Spremo	5
Luka Stanković	5
Anja Vujović	5
Danijela Babin	6
Boris Semnic	6
Teodora Živković	7
Stefan Savanović	7
Jovan Šolak	8
Putovanje kroz svemir	9
Nikola Sekulović	10
Ana – Anastasija Dikić	10
Jovan Šolak	10
Milica Ugarak	11
Danijela Babin	11
Jovan Kobiljski	12
Jovana Ilić	12
Lara Dakić	12
Milan Todorović	13
Milan Todorović	13
Milica Popov	13
Dina Marić	14
Stefan Savanović	14
Teodora Živković	15
Jelena Spremo	15
Anja Vujović	16
Jakov Budimac	16
Luka Stanković	16
Teona Čupić	17
Boris Semnic	17
Mihajlo Filep	18

**Voleo bih da otkrijem u
kosmosu**

Jakov Budimac

Ja bih voleo da otkrijem novu planetu u Sunčevom sistemu. To ne bih radio tako što teleskopom gledam u nebo nego tako što letim i istražujem.

To mi je zanimljivo zato što volim da istražujem. Mnogo je zanimljivije videti planetu izbliza jer se možda može videti život, a iz teleskopa se možda i ne vidi. Na primer, leteo bih po svemiru. Video bih jednu planetu bližu Suncu nego Merkur. Sleteo bih na nju. Verovatno bi mi se odelo otopilo od toplote. Vanzemaljci bi mi dali neko čudno odelo. Sporazumevali bismo se rukama. Umesto ruku bismo imali neke mašine koje na svaki pokret nešto urade. Oni bi odleteli na druge planete da nešto nauče. Voleo bih da posete i Zemlju. Ljudi bi se iznenadili i zapanjili kako izgledaju. Kad bi se spuštali ličili bi na zvezde. Postali bismo prijatelji iako se nismo sporazumevali. Gledali bismo se i pamtili. Bio bih prvi njihov posetilac.

Voleo bih da planetu nazovu Jakov. Mogu da zamislim kako me ljudi ispituju kako je tamo. Pokazivao bih im slike, snimke i kamenje sa planete. Možda bih dospeo i u novine.

Nadam se da će mi se želja ispuniti.

Teona Čupić

Zaista mnogo volim da maštam... o prirodi, o životinjama, a pogotovo o svemiru! Jednog dana sam razmišljala kako bi bilo lepo...

Jednog dana letela sam u svemir i ponela malo semena ruže. Kada sam stigla posejala sam moje seme. Nakon tri dana na tom mestu pojavio se predivan cvet... bio je nalik ruži, veoma čudnog oblika i boje! Ubrzo je iz te ruže izleteo leptir, a na tom nebeskom telu ruže najrazličitijih boja prekriše tlo. Vratila sam se kući...

Bila sam jako srećna što sam baš ja donela život na to mesto!

Jelena Spremo

Jednog jutra sam pročitala da je otkrivena nova galaksija. Ja sam uvek maštala da otkrijem nove planete, nove galaksije i upoznam vanzemaljce. Tako te noći u dubokom snu sam se našla u raketi. Ta raketa na kojoj sam bila se pokvarila i srušila na jednu tamnu novu planetu. Dok sam razgledala njene predele naletela sam na vanzemaljce. Oni su bili visoki jedanaest metara, imali su pedeset usana i četrdeset očiju. Ruke i noge imaju kao i mi. Upitali su me šta radim ovde. Ja sam im odgovorila: "Raketa mi se srušila na vašu planetu, tako da ne znam kako ću se vratiti na Zemlju". A oni mi odgovore: "Mi ćemo ti popraviti raketu". Tako su i uradili. Vratila sam se na Zemlju i svima sam ispričala šta se desilo. Odjednom sam otvorila oči.

Bio je to lep san, ali bih želela da je bio u stvarnosti!!!

Luka Stanković

Voleo bih da odem u svemir i da otkrijem da li na drugim planetama ima života.

Otišao sam do svemirske stanice. Sa mnom je pošao i moj pas Maksa. Kad smo stigli raketa je već bila spremna za put. Obukli smo svemirska odela i ušli u raketu. Povukli smo ručicu i raketa je krenula pravac u svemir. Dok smo putovali jedna raketa je prošla pored nas. Krenuli smo za njom. Primetili su da ih pratimo. Usporili su i približili se našoj raketi. Preko radio stanice smo razgovarali. Rekli su da žive na planeti Pluton i da nas pozivaju u goste. Slični su nama, samo što su manji, kao patuljci. A, i njihova planeta je puno manja od naše. Bili su srećni što su saznali da na planeti žive ljudi.

Oduševljeni smo se vratili kući. Radosnu vest doneli smo na Zemlju. Ovu Maksinu i moju pustolovinu pamtiće svi.

Anja Vujović

Volela bih da letim «Apolo»-m 13 u svemir i otkrijem zvezdu. Zvala bih je Aurora. Bila bi plava i roza. Plavo: voda, roza: pesak. Na njoj bi bilo života bez Sunca. Iz roza površine bi izlazila toplota, stanovali bismo u džinovskim jabukama. Umesto drveća bile bi velike pečurke. Volela bih da tu nema mržnje, lopova i policajaca. Čim se rodiš, sve bi znao. Ne bi morao da ideš u školu. Ne bi bilo posla, a bilo bi para. Znam da to negde postoji – u mojoj mašti.

Danijela Babin

Oduvek sam volela da čitam knjige i gledam filmove o Kosmosu jer me je zanimalo da li u nekom drugom sistemu ili Galaksiji ima života.

Počela sam da čitam razne knjige i da istražujem o: Kosmosu, planetama...

Pomislila sam da sam postala mali naučnik i htela da saznam od čega se sastoje većine planeta, pročitala sam da se većina njih sastoje od gasa. Zamislila sam da bi neki ljudi živeli u nekom drugom sistemu i kada bi oni imali sve lekove, pa čak i lek za sidu, rak i neke druge bolesti. U jednoj knjizi je pisalo iako ima života, sigurno bi bili vrlo mali i ne bi se videli očima već mikroskopom, ali mi smo jako mali da bi videli što se krije u Kosmosu, zato što je Kosmos velika tajna.

Pošto je Kosmos tako veliki i mi to dalje istražujemo, sigurno to misli neko drugo živo biće koje je možda u nekom drugom sistemu ili čak u drugoj Galaksiji.

Boris Semnic

Bio sam u školi. Uvek sam sanjao da otkrijem planetu na kojoj ima uslova života.

Odjednom sam se stvorio u galaksiji koja se zvala Moleroum. Jako sam se čudio kako to mogu da dišem u svemiru. Dugo sam tražio neku planetu, ali je nisam našao. Na jednom znaku je pisalo: Planeta Makotan – dvadeset svetlosnih godina. Žurio sam na planetu. Ugledao sam jedno veliko nebesko telo i sišao na njega. Osetio sam da ima vazduha. Video sam i jednu veliku reku. Bilo je neke čudne trave i jako visoko drveće. Video sam jedno biće koje je ličilo na čoveka. Pričao sam sa njim. On i njegovi prijatelji znaju sve jezike. Pitao sam ih čime se hrane. A oni su rekli: "Plodovima drveća i plodovima čudne trave". "A šta pijete?", pitao sam. Oni su rekli: "Pijemo vodu iz ove reke". Jeo sam njihovu hranu. Bila je super. Manotanci su mi pokazali sve delove njihovog grada. Grad je takođe odličan. Najviše sam se čudio njihovom suncu. Oni su spajali razne gasove da bi napravili sunce. To znači da su odlični naučnici. Pozdravio sam se sa njima. I ušao u vremeplov koji će me vratiti kući.

Učiteljica me je budila i izgrdila što sam spavao. Ispričao sam drugarima šta mi se desilo. Uveče kada sam se spremao da spavam moj prijatelj iz drugog sveta me je pozdravio. Bio sam sretan.

Bilo mi je zanimljivo i ići ću ponovo da posetim moje prijatelje.

Teodora Živković

U kosmosu bih volela da otkrijem ono što drugi nisu, na primer vanzemaljce. U svetu se mnogo priča o vanzemalcima, ali ih niko nikad nije video. Upravo zbog toga bih volela da otkrijem vanzemaljce u svemiru.

U novinama je pisalo da NAS-a traži jednog člana, koji bi se pridružio njima i otišao u svemir. Odmah sam pozvala NAS-u i prijavila se. Sutra je došao jedan avion da me odvede u NAS-u. U NAS-i su videli da sam zdrava. Malo kasnije raketa je poletela. Dugo sam putovala, pa sam odlučila da sletim na Mars. Tamo sam videla neke zelene ljude, sa rogovima na glavi. Oni su mi rekli da su vanzemaljci-marsovci. Potom su me poslužili zelenim hamburgerom i zelenim sokom. Došlo je vreme rastanka. Oni su mi poklonili knjigu o vanzemalcima. Onda sam se vratila kući. Naučnicima sam pokazala knjigu, a oni kao da su mi poverovali, primili su me da radim kod njih.

Drago mi je što sam otkrila vanzemaljce i postala naučnik. Bilo je to lepo iskustvo koje bi poželela i drugoj deci da se desi.

Stefan Savanović

Ja bih voleo da odem u svemir da istražujem da li ima tragova života na njemu. I otišao sam. Nisam mogao da verujem, sve je bilo crno sa puno zvezda i kometa, pa sam morao da pazim. Otišao sam na Saturn. Video sam puno njegovih meseci. Na Saturnu nema tragova života. Otišao sam na Pluton. Na Plutonu sam ostao dugo. Pošto sam zaboravio, opet sam otišao na Saturn. Video sam jedan trag stopala, otišao sam na Zemlju i obavestio sve kosmonaute i druge. Kad su me svi nagradili, setio sam se da sam prethodno bio na Saturnu i da su to moji tragovi. I tako se završio moj zanimljiv događaj.

Jovan Šolak

Voleo bih jednog dana da odletim u svemir. Dugo sam razmišljao i odlučio da krenem. Izašao sam iz sunčevog sistema. Dok sam leteo video sam neke zvezde koje zaslepljuju vid i one koje su bile ohlađene. Približio sam se jednoj zvezdi. Ta zvezda je bila jako topla i velika. Nastavio sam dalje put kroz svemir. Pogled mi je privukla zvezda koja je za sobom ostavljala trag u raznim bojama. Stigao sam u drugu galaksiju. U drugoj galaksiji bilo je puno planeta i sve su bile naseljene. Sleteo sam na jednu od njih. Njeni stanovnici bili su slični nama. Primili su me srdačno. Pokazali su mi mapu njihove galaksije. Bila je ogromna. Stanovnici planeta te galaksije međusobno su se posećivali. Udaljenosti im nije bila velik problem zato što su imali naprednije letilice od naših. Oni nisu ratovali i nisu znali za oružje. Na planeti je bilo puno zelenila i stanovnici su bili nasmejani. Vratio sam se na Zemlju sa novom letilicom za desetak minuta i sa mnoštvom raznih knjiga.

Putovanje kroz svemir

Nikola Sekulović

Jednog dana krenuo sam ka raketi da poletim u Svemir. Za četiri sata stigao sam u Svemir. Video sam jednog vanzemaljca. Pozvao me je da se upoznamo. Pozvao je i druge vanzemaljce. Otišli smo zajedno i na druge planete i leteli smo na meteorima. Vreme je da idem kući. Stigao sam kući kasno u noć. U Svemiru mi je bilo jako lepo, nikada ih neću zaboraviti.

Ana – Anastasija Dikić

Napokon je stigla subota za putovanje u Svemir. Vozili smo leteći tanjir, posle dugog putovanja smo stigli u vasionu. Brat i ja uživali smo gledajući zvezde i poneku planetu. Brojali smo zvezde i nismo mogli sve izbrojati, jer ih ima jako mnogo. Naša planeta je treća po veličini, Sunce je najveće. Morali smo upaliti svetlo da bi videli orbite. Na orbiti smo našli Lajku, ona je bila jako srećna što je vodimo kući.

Ja sam bila srećna zato što sam pronašla Lajku i što sam videla svemir.

Jovan Šolak

U subotu su mi došli drugari: Joca, Nikola, Marko i Raša. Ja i moji drugari smo se dogovorili da idemo na putovanje kroz Svemir. U blizini se nalazila raketa koju smo mi napravili. Seli smo u nju. Počelo je lansiranje 3, 2, 1, kreći. Izašli smo iz Zemljine orbite.

Naša planeta je bila jako mala. Meteori su leteli na sve strane. Jedan nas je zamalo pogodio. Moj drug Marko je ispao iz rakete i uhvatio se za meteor. Sleteli smo na Jupiter. Tamo smo našli Marka kojeg su vanzemaljci zarobili jer nisu znali ko je on. Kad smo čuli njihov jezik, bio nam je veoma čudan. Nisu dali da se Marko vrati na Zemlju. Vanzemaljci su imali jednog neprijatelja, džinovskog proždrljivca. Vanzemaljci su se uplašili i razbežali. Proždrljivac je i nas primetio. Morali smo brzo da sednemo u raketu i da poletimo ka Zemlji. Vratili smo se živi i zdravi.

Milica Ugarak

Bio je dan oko 13⁰⁰ časova. Bilo mi je dosadno i palo mi je na pamet nešto.

Uzela sam knjigu svemira i došla do strane kojoj je naslov "Marsovci". Kada sam pročitala taj tekst, jako sam se oduševila i počela da razmišljam o njima. Želela sam da dođu. Najednom, čula sam neki zvuk. Podsećalo me je na zvuk svemirskog letećeg tanjira. Tog trenutka sam pomislila da se moja želja ispunila, ali nisam verovala, jer je to nemoguće. Zvuk je bivao sve jači dok nije došao do mog prozora. Videla sam svemirski leteći tanjir, i vanzemaljce. Vrisnula sam od straha, ali ubrzo sam shvatila da su oni dobri. Sprijateljila sam se sa njima dok se spuštala noć. Oni su spavali u svom letećem tanjiru, a ja pored njih na krevetu. Svanulo je jutro. Vanzemaljaca nije bilo, i zbog toga sam bila jako tužna, ali sam shvatila da njima nije mesto ovde. Ustala sam, sredila se, i u tom trenutku zazvonio je telefon. To je bila moja mama. Rekla mi je da dolazi sa tatom i sestrom. Dočekala sam ih i odmah im ispričala moj doživljaj, ali mi nisu verovali.

Meni se mnogo svideo ovaj susret sa vanzemalcima, ali je šteta što je to bila samo moja mašta.

Danijela Babin

Bila je noć, Mesec je sijao, ali oblaci su ga zaklanjali. Tad sam razmišljala kako bi Mesec i oblaci došli po mene, ali sam i verovala da će se to jednom desiti.

Počelo je da se dešava nešto čudno, oblaci su se približavali, a Mesec je rekao "Pojede jedan list lipe i možeš onda disati u Svemiru i možeš se popeti na oblake". uradila sam to što je rekao i počela sam da se penjem po oblacima i došla u svemir, sve je bilo drugačije, Mesec je rekao da ga zagrlim, ali sam mu rekla: "Opeći ću se!". Mesec je rekao da se neću opeći, već kako u njega sija Sunce i on odbija svetlost i onda se čini da je on užaren, a u stvari nije. Sad mi je bilo jasno i ja sam ga zagrlila, iako je bio prevelik. Posle me je poveo da upoznam njegove drugare: Jupiter, Mars, Saturn, Neptun... Upoznao me je sa par njegovih drugara i par meseca, a onda više nisam mogla da izdržim pa sam zaspala na Satelitu Titanu. Dok sam spavala Mesec me je odneo u krevet.

Probudila sam se, bilo je ujutru, a odmah sam se setila Meseca i ostalog, ali nisam znala da li je to bilo stvarno ili sam sanjala, pitala sam se da li će Mesec opet doći i ako nije bio, razmišljaću i dalje o njemu.

Jovan Kobiljski

Svemir me je uvek privlačio zbog svoje veličine. Dugo sam razmišljao i jednog dana sam rešio da krenem u svemir avionom. Zakazao sam let u petak 9.9.2005.

Došao je petak, seo sam u auto i otišao na aerodrom. Tamo sam dugo pričao sa ljudima koji tamo rade i posle puno priprema krenuo sam u svemir.

Dok smo putovali oko mene je bilo samo nebo, koje je bilo prepuno zvezda i sve su sijale. Otišli smo na planetu Pluton. To je najudaljenija planeta u svemiru. Kada smo stigli jedan vanzemaljca me je pozvao na ručak, a ručak je bio ukusan. Posle smo igrali fudbal, lepo smo se zabavili i naigrali.

Ja bih voleo da se to zapravo desilo.

Jovana Ilić

Pričaću vam o mom putovanju u Svemir, na Mesec.

Glumiće tri vanzemaljca i ja. Jednog dana sam otišla u svemir. Za pet sati sa letelicom Apolo stigla sam u svemir. Koji sam već želela da vidim pre pet godina. Tamo sam videla tri vanzemaljca. Pitala sam ih da li je istina sa ovde ima drugačijih uslova za život. Oni su rekli da se samo jedan uslov menja. Ja sam ih pitala koji je to uslov. Oni su rekli da dišu na škrge. I pokazali su mi njihove škrge, a i krv im je bela. Otišla sam na planete: Jupiter, Saturn, Pluton, Merkur, Venera, Mars, Uran i Neptun. Otišla sam kući i svima nama je ostala jedan mala uspomena. Slika letelice Apolo i sa mnom i sa vanzemalcima.

Lara Dakić

Ova priča će govoriti kako sam putovala kroz svemir i kako sam srela marsovce.

Ja sam jednog dana otišla u laboratoriju za svemir i videla čoveka koji je bio tužan. Ja sam ga pitala: "Što ste tužni?", a on je odgovorio: "Treba nam neko da poleti svemirskim brodom Apolo-13 na Mars da vidi da li stvarno ima tamo života". Ja sam se prijavila. Ušla sam u svemirski brod i krenula. Čula sam zvukove praska i videla puno zvezda i kometa. I stigla sam na Mars. Čekali su me marsovci zelene boje. Kad sam išla na Mars odletela mi je kaciga i mislila sam da je kraj. Ali, disala sam. Ponudili su me vodom i neobičnom hranom. Onda su pričali o Marsu i da ima sto miliona marsovaca. Jako sam puno naučila. Morala sam da idem kući ali bilo mi je jako žao. Pa sam jednog marsovca donela kući. Sišli smo na zemlju i zahvalili se čoveku. Ja sam mog marsovca nazvala Čopa.

Ovu avanturu nikad neću zaboraviti baš zato što je marsovac kod mene.

Milan Todorović

Došao mi je prijatelj u goste i pitao me da krenemo u svemir. Ja sam rekao da hoću. Sledećeg dana smo seli u Apollo-13 i krenuli za Mars. Otišli smo na jedan njegov mesec da vidimo da li ima života i da mu damo ime. Pošto smo odmah sleteli uzeli smo prospekte i vratili se u raketu. Probavao sam da skinem kacigu, ali sam se mnogo bojao. Ja sam izbrojao do tri i skinuo kacigu i disao je. Kretali smo polako a ja sam planetu nazvao planeta vazduha. Vratili smo se na zemlju. Ova pustolovina mi se svidela i sigurni smo da ćemo ići opet.

Milan Todorović

Jednog dana sam odlučio da krenem na mesec, pitao me je zec da li sme sa mnom. Ja sam rekao ne. Spremio sam stvari i pozdravio se sa mamom, tatom i bratom. Ušao sam u spejs šatl i krenuo na Mesec. Polako smo išli da bi pravilno sleteli. Stigli smo i ja sam obukao odelo i kacigu i sišao na Mesec. Hodao sam po Mesecu, ali gravitacija nije bila ista kao na zemlji ne privlači te lako. Uzeo sam neke informacije. Odneo sam to u spejs šatl i vratio se nazad na Mesec. Upoznao sam se sa jednim vanzemaljcem koji se zove Ipa. Odveo sam ga na Zemlju. Ostao je kod mene dve nedelje i vratio se na Mesec. Ovo mi je bio lep događaj i voleo bih da opet idem.

Milica Popov

U školi sam učila o Svemiru, pa sam jako želela da vidim neka bića sa Svemira. Kada sam se spremala za spavanje pogledala sam kroz prozor. Bilo je mračno, a iz daleka se videla neka mašina, okrugao tanjir. Tanjir je bio: bele boje sa deset prozora, a iz njega su izlazila neka čudna bića. Ona su bila: zelena, sa crnim očima, a bili su obučeni u bele gaće i imali su na leđima kožne mantile. Svaki je imao gvozdeni štap veći od njih za 12cm. Oni su bili visoki 100cm. Verovala ili ne, bili su to Vanzemaljci.

Vanzemaljci su me videli i potrčali prema meni. Prozor mi je bio otvoren, pa su njih tridesetoro ušli. Srce mi je kucalo jako snažno. Nisam mogla da verujem da su Vanzemaljci došli u Novi Sad čak iz Svemira. Oni su pričali Španski, pa sam pomislila kako Španci opstaju sa Vanzemalcima. Znam španski, pa sam kapetana pitala kako se zove? On je rekao da se zove Rafael. Rafael je imao crnu kapu na glavi, pa se tako razlikovao od drugih Vanzemaljaca. Kapetan je pušio lulu. Svi Vanzemaljci su slušali kapetana. Kapetan mi je dao ljubičastu žvaku da bi ga se sećala. Morao je još Budvu da obiđe kapetan sa Vanzemalcima, u žurbi. Rekla sam im: adios amigos i oni meni.

Volela bih da mi Vanzemaljci opet dođu u posetu u Novi Sad.

Dina Marić

Sinoć sam krenula na spavanje, uzela sam da čitam knjigu da lepše zaspim.

Od jednom sam čula brujanje a neka jaka svetlost je ulazila kroz prozor u moju sobu. Ustala sam, otišla do njega i videla jedan ogroman leteći tanjir kako se spušta na tlo. Iz njega su počela da izlaze zelena stvorenja sa četiri mršave noge. Izašla sam napolje da ih bolje osmotrim i vidim šta se dešava. Gledali su u mene zbunjeno sa njihova radoznala tri oka.

Dok im se glava njihala lagano na vratu, koji je bio federast, pružila sam im ruku, ali bi se na moj dodir njihova ruka počela topiti. Znao je da govori, pa mi je pričao zanimljive i čudne priče o svemiru, a naročito o tome gde je sve bio. Oni dolaze iz drugog sistema a ovde su samo kao turisti. Bilo je vreme da krenu nazad na Mesec.

Udaljila sam se od broda a oni su poleteli. Sada se nadam da im se svidelo kod nas i da na Mesecu piju sok i uživaju.

Stefan Savanović

Preko letnjeg raspusta su mi došli u goste moji tetka, teča i baka. Sutradan smo pravili belo vino. Bilo je puno posla, ali izdržali smo. Kad se vino napravilo, svi smo ga probali, ja sam jedan gutljaj pa dva, i na kraju celu čašu. Pao je mrak, legao sam u krevet, ubrzo sam i zaspao. Sanjao sam kako su mi došli umesto tetke, teče i bake tri vanzemaljca, jedan je bio sa jednim okom, a ova dva sa po deset. Vanzemaljci su mi operisali slepo crevo. Upalio se reflektor u obliku meseca. Operacija je trajala pet sati. Ubrzo se upalio mesec a upalilo se svetlo u obliku sunca. U jednom zaškripaju vrata od sobe i probudim se, bilo je pravo pravcato sunce. Shvatio sam da je to možda od vina ili njegovog jakog mirisa.

Teodora Živković

Stalno sam slušala i čitala kako kosmonauti idu da istražuju svemir, tako što popiju neku kapsulu, a onda postanu nevidljivi i stvore se u svemiru. Odlučila sam da i ja to uradim i postanem slavni kosmonaut iz svemira.

To veče kad sam to poželega, upravo tada se ispred mene stvorio jedan vanzemaljac. U ruci je imao kutiju od bombona punu kapsula. "Pođi sa mnom u svemir"- reče on. Složila sam se sa njim. Dao mi je jednu kapsulu da popijem i odjednom smo se stvorili u svemiru. Pitala sam ga gde smo i on je rekao da smo na Mesecu. Malo sam se prošetala i odjednom se ispred mene ukazao led. "Neverovatno!" – pomislila sam. Za to vreme vanzemaljac je došao po mene i rekao da ćemo sada ići da vidimo Jupiterove mesece. Jupiter ima 16 meseci, a jedan od njih se zove Evropa. Tamo smo išli i videli smo sonde koje šalju podatke na zemlju. Pošto tamo nema gravitacije uhvatila sam se za sondu. Vanzemaljac mi je rekao da on tu živi i zatim je rezao rogovima parče sonde i od toga napravio 30 jela. Mi smo to pojeli i krenuli dalje. Obišli smo još: Mars, Jupiter, Saturn, Pluton, Uran i druge. Zatim me je vanzemaljac vratio mojoj kući.

Bilo mi je lepo i volela bih da ponovo idem. Sledeći put bih povela sestru da i ona upozna čudesni svemir i vanzemaljce.

Jelena Spremo

Jednog dana, je bio lep dan. Ali Teodora i ja nismo znale šta da radimo. Zato smo pročitale u časopisu da možemo da odemo u svemir. Napisale smo pismo naučnicima i jedan od njih je došao po nas. Kada smo došle u NAS-u pripremile smo se za veliki polazak. Krenuli smo. Dok smo napuštali Zemlju – našu plavu planetu, gledali smo svemir. Obišli smo ceo sunčev sistem i došli do Mlečnog puta. Pred nama su se širile druge galaksije i pet novih sunaca. Svih pet sunaca je bilo mlado. Putovali smo dalje i videli mnogo zvezda. Teodora i ja smo hodale po najvećoj i najlepšoj zvezdi. Uzele smo sa te zvezde komadiće zemlje. Naučnik koji je leteo sa nama, rekao je da smo prešli tačno devetsto milijardi svetlosnih godina. Došli smo do crne rupe. Nismo smeli da pridemo previše blizu da nas ne bi uvukla. Videli smo i kosmos. Bilo je vreme da se vratimo na Zemlju. Kada smo se vratile otišle smo brzo u foto centar. Izradile smo slike. Sledeći dan smo u školi pokazale slike iz svemira. Dobile smo 10 petica sa zvezdicama. Postavljene su naše slike i u školi i u NAS-i i napisali su da smo prva deca u svemiru!!!

Nikad neću zaboraviti ovaj događaj i nadam se da će biti zapisan u budućnosti, kako bi ta deca tu avanturu pročitale!!!

Anja Vujović

Juče sam videla neku raketu spremnu za lansiranje. Vozač još nije bio ušao, ali ja jesam. Pitala sam se za šta služi crveno okruglo dugme. Pritisnula sam ga. I tada je sve počelo...

Raketa je poletela. Probala sam da zaokrenem, ali neuspešno. Shvatila sam da ne vredi i počela sam da gledam kroz zamagljene prozore. Bila sam jako uplašena. Kada sam prolazila pored zvezda bilo mi je jako toplo, ali kada sam prolazila pored planeta baš nasuprot. Odlučila sam da stanem na Uran. Zavezala sam se i skočila. Kada sam došla mislila sam da sanjam. Tamo je bila kuca Lajka u dobrom društvu. Sa vanzemaljcima, koji su joj pomogli da tako dugo živi. Zgrabila sam je i vratila u raketu. Sleteli smo u reku. Bili smo OK. Dole su me čekali mama i tata. Za sve su mi poverovali sem da sam videla vanzemaljce. Za mene je to bio divan dan ili noć. I još sam dobila dozvolu da zadržim Lajku.

Ovo je bilo nezaboravno!

Jakov Budimac

N.A.S.A. me je zvala u Ameriku. Kad sam stigao, rekli su mi da sutra letim na Mars.

Kad sam se probudio obukao sam skafander i kacigu. Stigao sam do rakete. Raketa se zvala "Zvezda". Ušao sam i počelo je odbrojavanje. Malo sam se plašio. Uzleteo sam! Ušao sam u svemir. Kroz prozor sam gledao u Zemlju dok nije sasvim nestala. Stigao sam na Mars. Bilo mi je malo čudno kad sam hodao jer nije bilo zemljine teže. Skočio sam u krater. Kad sam otvorio oči video sam vanzemaljce. Bili su zeleni sa dve glave, pet očiju i tri nosa. Upoznao sam se sa njima. Jedan je pošao sa mnom na Zemlju. Leteli smo neko vreme ali odjednom brod se zatresao. Brod je padao u crnu rupu. Ali vanzemaljac je uradio magiju. Stvorili smo se na Zemlji.

Oduševljeni smo bili kad smo videli koliko nas je ljudi dočekalo i svi su hteli da znaju šta sam sve video.

Luka Stanković

Legao sam da spavam. Moj pas Maksa odjednom je počeo da laje. Ubrzo se čula jaka buka. Ustao sam iz kreveta i izašao napolje. Zelena svetla su obasjavala moje dvorište. Pogledao sam gore i ugledao veliku letilicu. Spuštala se tačno ispred moje kuće. Kao u filmu. Mali zeleni ljudi izašli su iz nje. Pozvali su nas da se provozamo po svemiru.

Krenuli smo na put. Obišli smo sve planete i na kraju spustili se na Mars. Tu oni žive. Zaključio sam da je naša planeta najlepša. Krenuli smo nazad. U letelici se upalio alarm. Jedan motor se pokvario. Uplašio sam se. Od straha sam se probudio i shvatio da je to bio samo san.

Voleo bih da se jednog dana ovaj san pretvori u stvarnost.

Teona Čupić

Danas sam bila u svemiru. Želela sam da idem u svemir, jer su mi sve priče o njemu koje sam čula bile jako zanimljive!

Krenula sam ujutru, u osam časova i devet minuta, a sa mnom je pošao i moj maleni brat Pavle. Naš brod zvao se "E 25" i išao je brzinom od 109 km na čas. Nakon 121 minuta počeli smo da lebdimo u vazduhu, a ubrzo smo sleteli na Veneru. Izašli smo iz broda. Pritrčala su nam neka čudna bića. Ličila su na nešto između krokodila i žabe, ali žute boje. Bili su veoma veseli, otprilike naše veličine. Odveli su nas da razgledamo Veneru. Bila je to lepa, smeđkasta planeta, sa nešto malo kratera! Pavle se uplašio i skočio mi za vrat... ubrzo je ispred nas pao veliki kamen. "Šta je to?" – upita Pavle. "To je kamenje koje leti u svemiru." – rekla sam Pavlu, jer drugačije ne bi razumeo! Pozdravili smo se sa novim drugarima i vratili se na brod. Ponovo smo stigli u našu atmosferu, ali tu nije kraj!...

Kad smo stigli kući svima smo ispričali naš događaj, pa nam niko nije verovao. Ipak, mi znamo da je to istina! Pavlu sam obećala da ćemo ići ponovo...morala sam jer je i meni i njemu bilo DIVNO!

Boris Semnic

Odlučio sam da krenem u svemir. U veliki prostrani svemir.

Sa moja dva druga odlučili smo. Svemirski brod je trebalo da bude 13 tona težak sa malim krilima i da radi na nuklearni pogon. Počeli smo da tražimo delove za brod. Trebalo nam je 2 nedelje da nabavimo delove. Počeli smo da ga pravimo, i za samo 3 nedelje brod je bio završen. Zvali smo ga VOYAGER 272-200. Znali smo da nešto nedostaje. To je bila nuklearna snaga. Ušli smo u fabriku sa jednim velikim kamionom preruseni u radnike. Iz fabrike smo uzeli 100 boca nuklearne snage. Kad smo stigli kući, ubacili smo nuklearnu snagu, i otišli smo da spavamo. Sutradan smo se probudili u 7:00 h ujutru. Doručkovali smo i otišli u brod. Odbrojava se 3-2-1-0! Poleteli smo i svi smo bili jako uzbuđeni. Mama me je zvala da idem u školu, ali već je bilo kasno. Svi smo rekli: "Zdravo školo." Bili smo srećni. Umorili smo se pa smo ugasili motore i zaspali. Kad smo se probudili videli smo da nas je crna rupa ubacila u drugu galaksiju. Sleteli smo na planetu koja se zvala "Saurus". Videli smo da na njoj ima uslova života. Uzeli smo uzorke, i krenuli na Zemlju da kažemo ljudima. Ušli smo u "warp" i za 20 sek. vratili smo se kući. U NASA smo rekli za planetu, ali nam nisu verovali. Ipak, poslali su sonde za istraživanje. Videli su da planeta postoji i da ima uslova života. Postali smo nobelovci što smo našli "Saurus", a naš brod je ostao u muzeju. Bili smo presetni. Želeli smo da za 200 god. ljudi tamo žive, i živeli su.

Bilo mi je lepo i želeo bih da idem ponovo.

Mihajlo Filep

Jednog dana sam razmišljao o Svemiru. Odjednom sam se našao u Americi u agenciji "N.A.S.A" za istraživanje Svemira.

Odmah su me obukli u skafander i stavili me u raketu "Astala Vista". Samo sam čuo 3, 2, 1 poleći. Krenuo sam neverovatnom brzinom. Brzo sam izašao iz vazdušnog omotača i ušao sam u Svemir. Video sam Mlečni put, većinu planeta i kucu Lajku. Za čas sam sleteo na Saturn. Njegovi prsteni sačinjeni su od kamenova koji lebde. Na Saturnu nisam našao ništa zanimljivo. Odjednom sam našao neko drvo na kom je pisalo Saturnovo drvo. Kasnije su me zvali sa planete Zemlje da uđem u raketu "Astala Vista".

Kad sam ušao u raketu video sam kucu Lajku i vratio sam se u N.A.S.A.-u . Svi su me ispitivali i vratili me u Novi Sad. Rekao sam to svojim roditeljima i braći, a oni su mi rekli da su oni bili na Mesecu.